

Številka: 410–8/2020/4
Datum: 9. 7. 2020

Ministrstvo za javno upravo
Tržaška cesta 21

1000 Ljubljana
Gp.mju@gov.si

ZADEVA: PREDLOGI SPREMEMB IN DOPOLNITEV ZAKONA O FINANČNI RAZBREMENITVI OBČIN

Spoštovani,

Združenje občin Slovenije vam v nadaljevanju podaja predloge sprememb in dopolnitev Zakona o finančni razbremenitvi občin (ZFRO).

Najprej bi želeli podati spremembe **k že oblikovanem predlogu ZFRO**, in sicer predlagamo:

- **dopolnitev 4. člena ZFRO**, in sicer naj se doda dodatni drugi odstavek, ki naj se glasi:

»V Zakonu o zdravstvenem varstvu in zdravstvenem zavarovanju se v 8. členu črta šesta alineja, ki se glasi:

»– zagotavlja mrliško pregledno službo.«.

- **dopolnitev 4. člena ZFRO z novim odstavkom:**

»V Pravilniku o pogojih in načinu opravljanju mrliško pregledne službe se spremni prvi odstavek 3. člena, ki se glasi:

Mrliško pregledno službo organizira in skrbi za njeno pravilno delovanje Ministrstvo za zdravje. Mrliško pregledno službo opravljajo zdravniki, ki so za to posebej pooblaščen in usposobljeni. V bolnišnici opravlja mrliški pregled zdravnik, ki je umrlega zdravil, če ta ni dosegljiv, opravi po službeni dolžnosti mrliški pregled dežurni zdravnik.

V Pravilniku o pogojih in načinu opravljanju mrliško pregledne službe se spremeni prvi odstavek 4. člena, ki se glasi:

»Mrliško pregledno službo zagotovi Ministrstvo za zdravje s pogodbo s pristojnim zdravstvenim zavodom ali zasebnim zdravnikom s pogodbo o koncesiji.«

V Pravilniku o pogojih in načinu opravljanju mrliško pregledne službe se spremni 8. člen, in sicer na način, da se tako v prvem kot drugem odstavku »občinski organ« nadomesti z »Ministrstvo za zdravje«.

- **spremembe prvega odstavka 24. člena ZFRO**, ki naj se glasi:

»Od začetka uporabe tega zakona do 31. decembra 2020 občina stalnega prebivališča invalidne osebe ne glede na spremenjeni 18.a člen Zakona o socialnem varstvu v breme Republike Slovenije izplačuje sredstva za financiranje pravic družinskega pomočnika. Invalidna oseba in njeni zavezanci nakazujejo sredstva iz tretjega odstavka spremenjenega 18.a člena Zakona o socialnem varstvu občini, kjer ima invalidna oseba stalno prebivališče.«

V nadaljevanju pa vam podajamo **še predloge predpisov, s spremembo katerih bi bilo smotno dopolniti ZFR0:**

ZAKON O FINANCIRANJU OBČIN (ZFO-1C)

10.a člen (zadolževanje občine za izvrševanje občinskega proračuna)

V drugem odstavku 10a. člena se besedo »investicije« zamenja z besedo »projektov«.

Obrazložitev:

Pri izvajanju kohezijskih projektov imajo občine velikokrat težave z likvidnostnim zalaganjem sredstev. Pri tako imenovanih mehkih – neinvesticijskih projektih so lahko obdobja refundacije upravičenih stroškov tudi več let. Npr. manjše občine (po št. prebivalcev manjše – po površini pa velike) zelo težko izvajajo večje naravovarstvene projekte na območjih Nature 2000, saj so velik del projekta običajno stroški dela zaposlenih na projektih, materialni stroški, stroški izravnalnih naravovarstvenih ukrepov, itd. Velik likvidnostni problem pa predstavljajo za občine tudi t.i. Interreg projekti, ki so iz vidika meddržavnega sodelovanja izjemno pomembni.

Šesti odstavek 10.a člena

Predlagamo spremembo, ki naj se glasi:

»(6) Občina mora pred vsako zadolžitvijo, razen za zadolževanje po drugem odstavku tega člena, pri kateri črpanje in odplačilo posojila nista v istem proračunskem letu, pridobiti soglasje ministra, pristojnega za finance. Črpanje posojila ni nujno v tekočem letu, ko je pridobljeno soglasje. Način, postopke in roke za izdajo soglasja predpiše minister, pristojen za finance.«

Obrazložitev:

Trenutno velik praktični problem predstavlja pridobivanje soglasja Ministrstva za finance za likvidnostno zadolžitev pri EU projektih, ki se ne uspejo refundirati v tekočem letu. Soglasje pri takih likvidnostnih kreditih je trenutno predvsem nepotrebno birokratsko zapletanje.

V praksi se velikokrat zgodi, da občina ne potrebuje v celoti črpanja najetega kredita v tekočem letu. To fleksibilnost trenutna zakonodaja onemogoča in občina je prisiljena v celoti črpati kredit v letu sklenitve kreditne pogodbe (in plačevati obresti), pa čeprav zaradi narave izvedbe projekta in dinamike plačil to ni potrebno niti gospodarno.

23. člen (delež sredstev občine za sofinanciranje investicij)

V drugem odstavku 23. člena doda nova sedma alineja, ki se glasi:

»- upravljanja z dolgom občine in za odplačilo letnih obveznosti obstoječih dolgov občin najetih za izvedbo investicij v lokalno javno infrastrukturo in investicij posebnega pomena za zadovoljevanje skupnih potreb in interesov prebivalcev občine.«

Obrazložitev:

Po trenutni ureditvi je možno vračilo kreditov iz sredstev za sofinanciranje investicij le po prehodnih določbah v prehodnem obdobju (predvidoma do leta 2024). S predlagano rešitvijo se rešitev prenese v redni del zakona (kjer je že bila pred zadnjo novelo ZFO) tako, da se določi dodatni namen, za katerega lahko občine porabijo sredstva iz 23. člena ZFO-1. Občine lahko najamejo kredit samo za izvedbo investicij in je zato nesmiselno, da vračilo kredita ne more biti en od namenov za uporabo investicijskega transfera. Sploh pa je to smiselno, če pogledamo v luči, da bi lahko ta transfer najšibkejše občine uporabile za povračilo povratnega dela sofinancerskih sredstev kjer so bile zadolžitve nesorazmerne izven kvote zadolževanja.

Četrty in peti odstavek 23. člena se nadomestita z novima odstavkoma, ki naj se glasita:

»(4) Delež se nakaže občini v dveh delih; prvo polovico do konca meseca marca in drugo polovico do konca septembra.

(5) Podatke o investicijskih projektih in namene, za katere je porabila delež, sporoči občina ministrstvu, pristojnemu za regionalni razvoj, do konca februarja tekočega leta za preteklo leto. Za sredstva, ki jih občina, zaradi kakršnihkoli razlogov, ni uspela namensko porabiti v tekočem proračunskem letu jih lahko uporabi v še naslednjem proračunskem letu.«

Za petim odstavkom 23. člena naj se doda nov odstavek, ki se glasi:

»(6) Če ministrstvo, pristojno za regionalni razvoj, v postopku nadzora ugotovi nenamensko porabo, mora občina nenamensko porabljenega sredstva vrniti v državni proračun, sicer se ji v naslednjem proračunskem letu delež zmanjša za sredstva nenamenske porabe.«

Obrazložitev:

S predlagano spremembo člena se poenostavlja postopke in birokratsko delo, ki so vezani na pridobivanje sredstev za sofinanciranje občinskih investicij. Za kvoto sredstev, ki posamezni občini pripada skladno z indeksom razvojne ogroženosti, mora namreč občina v zakonskih rokih prijaviti projekte, te projekte mora obdelati MGRT in jih preko vlade uvrstiti v NRP državnega proračuna, če zaradi kakršnihkoli razlogov občina projekta ne more realizirati je potrebno nov projekt ponovno sprocesirati preko vlade. Dodatna zelo velika težava pa je, da so mogočne spremembe projektov le do konca avgusta (kar je popolnoma neživljenjsko)! Trdimo, da je način uporabe tega proračunskega vira bolj kompliciran in manj fleksibilen kot uporaba EU kohezijskih sredstev. Predlagamo, da se postopki maksimalno poenostavijo in omogoči, da lahko občine razpoložljiva sredstva dejansko gospodarno uporabijo. Zadnje stališče MF, da je možno že ob obstoječi zakonodaji zelo poenostaviti proceduro je zavajajoče saj so naporji s strani ZOS že skoraj desetletje brez rezultata, zato predlagamo nujno radikalno zakonsko poenostavitev!

»PREHODNE IN KONČNA DOLOČBA«

10. člen (zagotavljanje sredstev občinam za sofinanciranje investicij v prehodnem obdobju)

»S 31.12.2020 se preneha uporabljati 10. člen prehodnih in končnih določb Zakona o spremembah Zakona o financiranju občin (ZFO-1C) (Uradni list RS, št. 71/17), ki določa prehodna obdobja za višino sofinanciranja investicij. »

Obrazložitev:

Sofinanciranje investicij po 21. in 23. členu ZFO-1 je del sistema financiranja občin in je korekcijski razvojni element za najšibkejše občine. Zaradi varčevanja v preteklem obdobju (pa čeprav na najšibkejših) se je del sredstev za sofinanciranje investicij namenil skozi brezobrestne kredite izven kvote zadolževanja, vendar je to povzročilo nesorazmerno zadolževanje ravno pri najšibkejših. Postopna sanacija nastale situacije se izvede na način, da se že z letošnjim letom odpravi prehodno obdobje in omogoči polno uporabo vira iz 21. člena ZFO.

ZAKON O OHRANJANJU NARAVE (ZON)

59. člen (upravljanje)

Spremeni se drugi odstavek 59. člena ZON tako, da se glasi:

»(2) V skladu z aktom o zavarovanju lahko ustanovitelj sam neposredno upravlja zavarovano območje v organizacijski enoti, v režijskem obratu, ustanovi v ta namen javni zavod, poveri upravljanje javnemu zavodu, ki je ustanovljen z namenom usmerjanja trajnostnega gospodarjenja naravnih dobrin, ali podeli koncesijo za upravljanje.«

130. člen (upravljavci)

Spremenita se tretji in šesti odstavek 130.člena ZON tako, da se glasita:

»(3) Ustanovitelj neposredno upravlja z zavarovanim območjem v organizacijski enoti ali tako, da ustanovi režijski obrat v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske javne službe.

(6) Ne glede na določbo prvega odstavka tega člena se z aktom o zavarovanju lahko določi, da ožje zavarovano območje ali krajinski park nimata posebnega upravljavca.«

Obrazložitev:

Trenutna ureditev predvideva, da mora imeti vsako zavarovano območje obvezno upravljalca. Predlaga se poenostavitev, da v kolikor ustanovitelj neposredno upravlja z zavarovanim območjem ni nujno formirati režijskega obrata ampak je dovolj formiranje organizacijske enote ustanovitelja. Za najblažjo obliko zavarovanja v okviru krajinskega parka pa prelagamo, da niti ni potrebno posebej opredeliti upravljalca ampak naloge upravljanja izvaja ustanovitelj sam. Namreč formiranje režijskega obrata samo zaradi upravljanja zavarovanega območja je nesmiseln dodaten strošek.

133. člen (naloge upravljanja zavarovanih območij)

Spremeni se četrti odstavek 133. člena, ki se glasi:

»(4) Na podlagi javnega pooblastila izvaja upravljavec neposredni nadzor na zavarovanem območju in upravlja z bazami podatkov, ki se nanašajo na zavarovano območje, v skladu s tem zakonom. Z aktom o ustanovitvi se lahko za izvajanje naravovarstvenega nadzora pooblasti tudi skupno občinsko upravo oz. občinski ali medobčinski inšpektorat.«

Obrazložitev:

Trenutna ureditev onemogoča, da se naravovarstveni nadzor izvaja v skupni občinski upravi (medobčinsko občinsko redarstvo oz. inšpektorat), kar je zelo neracionalno.

ZAKON O AGRARNIH SKUPNOSTIH (ZAgrS)

7. člen (spособnost biti stranka)

Spremeni se 7. člen tako, da se glasi:

»Agrarna skupnost ni pravna oseba, ima pa sposobnost biti stranka v sodnih, upravnih, davčnih in drugih postopkih.«

9. člen (zastopanje agrarne skupnosti)

Spremeni se prvi odstavek 9. člena, ki se glasi:

»(1) Agrarno skupnost v sodnih, upravnih, davčnih in drugih postopkih, ter v razmerjih s tretjimi osebami zastopa predsednica ali predsednik (v nadaljnjem besedilu: predsednik) agrarne skupnosti.«

27. člen (naloge)

Spremeni se sedma točka prvega odstavka 27. člena, ki se glasi:

»7. vloga vloge in zastopa člane v sodnih, upravnih, davčnih in drugih postopkih.«

Obrazložitev:

V letu 2015 je bil sprejet Zakon o agrarnih skupnostih, ki je bil objavljen v Uradnem listu RS, št. 74/15 in je stopil v veljavo 17.10.2015 (v nadaljevanju ZAgrS). Zakon je bil sprejet z namenom zagotovitve pogojev za delovanje agrarnih skupnosti ter upravljanja in razpolaganja s premoženjem, kar dotlej ni bilo urejeno.

Žal se izkazuje, da je kljub težko pričakovanemu zakonu, ki je sicer dal podlago za prodajo takega premoženja in v ta namen celo predpisal drugačna pravila glede upravljanja s solastnino, kot so predpisana s Stvarnopравnim zakonikom, sklepanje pravnih poslov, ki so kasneje predmet obdavčitve v davčnem postopku praktično neizvedljivo. Zakon namreč navaja, da agrarna skupnost ni pravna oseba, da pa ima sposobnost biti stranka v sodnih, upravnih in drugih, razen davčnih postopkih, ter posledično v nadaljevanju predsedniku ne daje pooblastila za zastopanje agrarne skupnosti v davčnih postopkih. Navedeno pomeni, da finančna uprava agrarnim skupnostim ne izdaja odmernih odločb, temveč se le te vročajo posameznim članom, prav tako morajo napoved za odmero vložiti člani agrarnih skupnosti – lastniki nepremičnin. To je seveda v srednje velikih in večjih agrarnih skupnostih neizvedljivo, saj je solastništvo oz. članstvo številčno in je med člani veliko pokojnih oseb in oseb živčih v tujini. Neurejen davčni postopek v celoti izničuje sicer dobro nadgradnjo zakona in nasprotje novo zastavljenemu upravljanju solastnine v agrarni skupnosti.

Na navedeno problematiko smo v Združenju občin Slovenije že opozorili z dopisom št. 426-1/2019 z dne 8. 3. 2019, ki je bil naslovljen na Ministrstvo za finance.

Nujno je, da se v Zakonu o agrarnih skupnostih predvidi izjeme tudi pri postopkih obdavčitve v prometu z nepremičninami, ter pri tem upošteva pravila drugačnega upravljanja s solastnino, kot ga sicer že v celoti zasleduje sprejeti ZAgrS.

ZAKON O SKLADU KMETIJSKIH ZEMLJIŠČ IN GOZDOV RS (ZSKZ)

16.b člen

Spremeni se 16.b člen, ki se glasi:

»Na neodplačen način se na občino, na območju katere nepremičnina leži, prenesejo vsa kmetijska zemljišča, ki so s spremembo občinskega prostorskega akta postala stavbna

zemljišča, razen zemljišč na območjih naravnih vrednot in zavarovanih območjih, ki jih je ustanovila država.

Kmetijska zemljišča, ki po uveljavitvi teh sprememb zakona, z Občinskim prostorskim aktom postanejo stavbna, lahko občina od Sklada odkupi po vrednosti kmetijskega zemljišča določenega v GURS pred spremembo prostorskega akta.«

ZAKON O GOSPODARJENJU Z GOZDOVI V LASTI REPUBLIKE SLOVENIJE (ZGGLRS)

24. člen (neodplačni prenos lastninske pravice na občino)

Spremeni se prvi odstavek 24. člena, ki se glasi:

»Na neodplačen način se na občino, na območju katere nepremičnina leži, prenesejo vsa gozdna zemljišča, ki so s spremembo občinskega prostorskega akta postala stavbna zemljišča, razen zemljišč na območjih naravnih vrednot in zavarovanih območjih, ki jih je ustanovila država.

Gozdna zemljišča, ki po uveljavitvi teh sprememb zakona, z Občinskim prostorskim aktom postanejo stavbna, lahko občina odkupi po vrednosti gozdnega zemljišča določenega v GURS pred spremembo prostorskega akta.«

Obrazložitev:

Predlagamo, da se vsa zemljišča v upravljanju Sklada kmetijskih zemljišč in gozdov RS in Družbe Slovenski državni gozdovi, ki so stavbna na podlagi Občinskega prostorskega načrta prenesejo v last občin. Za občine so taka zemljišča razvojni potencial in občine bodo z zemljišči razpolagale bistveno gospodarneje ter dobile priložnost dejanskega upravljanja s prostorom (ki ga imajo sedaj dejansko zelo omejenega). Za zemljišča, ki pa bodo postala stavbna po sprejetju tega zakona (na podlagi sprememb OPN) pa naj ima občina odkupiti od Sklada oz. Družbe Slovenski državni gozdovi po ceni kmetijskega zemljišča (kakršna je bila pred spremembo OPN določena v GURS).

ZAKON O KMETIJSKIH ZEMLJIŠČIH (ZKZ)

19. člen

Drugemu odstavku 19. člena se doda nova alineja, ki se glasi:

»n) če je kupec kmetijskega zemljišča občina, na podlagi izkazane javne koristi. Javna korist za nakup je izkazana, če je nakup nepremičnine potreben zaradi nameravane gradnje infrastrukturnih objektov, spremembe kmetijskega zemljišča v stavbno zemljišče ter kot nadomestno zemljišče v postopkih urejanja lastništva v korist občine. Občina izkaže javno korist za nakup kmetijskega zemljišča s sklepom občinskega sveta. Iz predloga za izdajo sklepa mora biti razviden namen in utemeljitev za nakup z navedbo nepremičnin. V kolikor tako pridobljeno kmetijsko zemljišče ne služi izvajanju izkazanega javnega interesa, ga mora občina po preteku 15 let prodati skladno z zakonom.«

Obrazložitev:

Predlagamo, da se uveljavi pravna podlaga, ki bi občinam omogočila neposreden nakup kmetijskega zemljišča, brez odobritve upravne enote, v kolikor je za to izkazan javni interes.

Občina deluje v javnem interesu, saj samostojno opravlja naloge javnega pomena in skrbi za razvoj občine v širšem smislu. Za zadovoljevanje potreb občanov skrbi za gospodarski in prostorski razvoj, ustvarja pogoje za gradnjo stanovanj ter komunalno opremljenih zemljišč za individualno gradnjo, objektov javnega pomena, javno infrastrukturo...

Za uresničevanje nalog javnega pomena občina ne more vedno zagotavljati zgolj lastnih nepremičnin, ampak je včasih potreben tudi poseg v lastninsko pravico zasebnika, bodisi s pravnim poslom bodisi z razlastitvijo.

V postopkih pridobivanja lastništva za potrebe izgradnje objektov javnega pomena so npr. vse pogostejše zahteve lastnikov zemljišč, da namesto odškodnine občina zagotovi nadomestno zemljišče. Ker občine nimamo na razpolago ustreznih kmetijskih zemljišč, prav tako nismo med zakonsko določenimi predkupnimi upravičenci, pogoja za zagotovitev ustreznega zemljišča pogosto ni mogoče izpolniti.

Razvoj občine je torej v tesni odvisnosti od prostorskega razvoja, ki je v neposredni povezanosti s prostorskim načrtovanjem. Javni interes občine se zasleduje tudi s prostorskim načrtovanjem, s katerim se določijo cilji in izhodišča prostorskega razvoja občine. Spreminjanja prostorskih aktov in namembnosti zemljišč pogosto privedejo do špekulativnih nakupov in prodaj. Trenutno je namreč v praksi, da občine območja prekategorizirajo v stavbna, potem pa jih po večkratni ceni odkupujejo za lastno rabo (industrijske cone, igrišča, šolski okoliši, pokopališča, stanovanjske soseske...) ali pa jih zasebni špekulanti po spremembi namembnosti preprodajo z mastnimi zaslužki. V kolikor bi to storila občina, bi razliko v ceni uporabila skladno s predpisi za izvajanje svojih javnih nalog.

Pravna podlaga, na podlagi katere bi bila občini omogočena neposredna sklenitev pravnega posla (nakupa oz. menjave) kmetijskega zemljišča pred nameravano spremembo v stavbno zemljišče in za katerega bi se javna korist za nakup izkazala s sklepom občinskega sveta, bi te špekulacije lahko preprečila. Predlagana dopolnitev nima učinka razlastitve ali prisilitve, ampak občini zgolj omogoča neposredno sklepanje pravnih poslov, izključno za potrebe uresničevanje javnega interesa.

ZAKON O JAVNEM NAROČANJU (ZJN-3)

21. člen (mejne vrednosti za uporabo zakona)

Pododstavek a) v prvem odstavku 21. člena ZJN-3 se spremeni tako da glasi:

»a) na splošnem področju:

- 40.000 eurov za javno naročilo blaga ali storitev ali projektni natečaj;*
- 80.000 eurov za javno naročilo gradenj;*
- 750.000 eurov za javno naročilo storitev, ki jih določata Priloga XIV Direktive 2014/24/EU in Priloga XVII Direktive 2014/25/EU (v nadaljnjem besedilu: socialne in druge posebne storitve), razen storitev, ki so zajete s kodo CPV 79713000-5.«*

Obrazložitev:

Zakon o interventnih ukrepih za zajezitev epidemije COVID-19 in omilitev njenih posledic za državljane in gospodarstvo (ZIUZEOP) (Uradni list RS, št. 49-766/2020), objavljen 10.4.2020, ki velja od 11.4.2020, v 90. členu določa:

»(1) Ne glede na določbe Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/15 in 14/18; v nadaljnjem besedilu: ZJN-3) se do 15. novembra 2020 ZJN-3 na splošnem področju uporablja za javna naročila, katerih ocenjena vrednost brez davka na dodano vrednost je enaka ali višja od 40.000 eurov za javno naročilo blaga ali storitev ali projektni natečaj in 80.000 eurov za javno naročilo gradenj.« Iz vidika racionalnosti izvedbe postopkov pri manjših javnih naročilih predlagamo, da začasni ukrep postane trajen.

ZAKON O SOCIALNEM VARSTVU

Predlagamo spremembo prvega odstavka 99. člena Zakona o socialnem varstvu, in sicer črtenje tretje alineje – »stroški storitev v zavodih za odrasle, kadar je upravičenec oziroma drug zavezanec delno ali v celoti oproščen plačila«

Obrazložitev:

Doplačila bi morala prevzeti država, ki je tudi ustanoviteljica večine zavodov. Občina v primeru institucionalnega varstva starejših le prejme odločbo CSD, nima nobenega vpliva tako na ceno oskrbe kot tudi na namestitvev oskrbovanca. Stroški doplačil niso zanemarljivi, prav tako pa v zapuščinskem postopku ne moremo uveljavljati 100 % vračila (v kolikor ima oskrbovanec premoženje).

Financiranje oziroma sofinanciranje izvajanja Pomoči na domu

Stroški storitev pomoči na domu za starejše se iz leta v leto zvišujejo. Razpoložljivih prostih mest v domovih za starejše v državi skoraj ni, zato so občine prisiljene zagotavljati oskrbo starejšim na domu. Število uporabnikov narašča, potrebni so novi kadri, ki pa jih občine zaradi omejenih finančnih sredstev ne morejo zagotavljati. S tega vidika bi bilo primerno, da država poskrbi za financiranje oziroma sofinanciranje kadrov za izvajanje te storitve.

STANOVANJSKI ZAKON

121., 121.a in 121.b člen (subvencioniranje najemnine)

Nevedni člani urejajo izplačilo subvencij za neprofitne in tržne najemnine na podlagi odločb CSD. Občine nimajo vpliva na odločanje, kdo so upravičenci, prav tako ne morejo izvajati kontrole nad izdajanjem odločb. Dejansko izvajajo samo plačilni promet za to vrstno storitev, zato predlagamo, da se to prenese na državo.

ZAKON O OSNOVNI ŠOLI

56. člen (brezplačen prevoz)

Za prevoze, za primer nevarnega predela na regionalnih cestah predlagamo, da bi del ali mogoče v nekaterih primerih celotne stroške plačala država. Osnovna šola je obvezna, stroške za šolo krije država, zato predlagamo, da državni proračun prevzame tudi stroške šolskih prevozov, vsaj sorazmerno glede na dolžino nevarne regionalne ceste/občinskih cest. Izvedba bi lahko bila pod nadzorom države z določitvijo kriterijev, na kakšen način se obračunava vožnja oz. dnevna cena, kjer bi občine lahko pomagale v obliki dela za izbor izvajalcev in nadzora. S tem bi tudi spodbujali, da bi država pristopala prednostno k ureditvi varnejših šolskih poti ter, da bi otroci lahko prihajali v šolo na trajnostni način.

ZAKON O VOZNIKIH

6. člen (sveti za preventivo in vzgojo v cestnem prometu v samoupravnih lokalnih skupnostih)

Občine opozarjajo, da kljub napisanim smernicam Svet za preventivo in vzgojo v cestnem prometu ni v zadostni meri strokovno usposobljen za ocenitev nevarnih odsekov, ocene so lahko subjektivne. Predlagamo, da bi država nudila brezplačno pomoč občinam s strokovnjaki za presojo prometne varnosti na šolskih poteh. Rezultat bi bili racionalnejši prevozi in bolj varne ceste (z učinkovitimi ukrepi bi izboljšali prometno varnost).

ZAKON O CESTAH

Predlagamo, da bi za primere, ko je že pred leti nastala kategorizirana občinska javna pot in je trenutno še v lasti RS (tudi če je vodno zemljišče), lastništvo ali stavbno pravico lokalna skupnost prejela zastonj, oz. za minimalne stroške.

Prav tako se občine že vrsto let srečujejo s težavami pri prenosih cest, ki so v zasebni lasti na občine. V praksi dostikrat prihaja do velikih nesmislov, zato občine tudi odlašajo z ureditvijo dejanskega stanja. Apeliramo tudi, da se v okviru Ministrstva za infrastrukturo občinam zagotovi dodatna sredstva, s pomočjo katerih bodo občine hitreje pristopile k urejanju in razrešitvi zadev.

Rekonstrukcije in vzdrževalna dela na regionalnih cestah – občine opozarjajo na več težav. Ena od njih je ureditev odvodnjavanja na širšem območju ob ureditvi državnih-regionalnih cestah. Ob rekonstrukcijah regionalnih cest, predlagajo, da bi Direkcija RS za ceste vedno povabila občino k sodelovanju (tako s predlogi kot tudi lahko finančno) pri hidravličnih analizah območja, ki vplivajo na območje ceste. V sklopu enega projekta je to zagotovo lažje in ceneje za občino, kot če mora občina naročiti svojo posebno hidravlično študijo. Menimo, da bi bilo prav, da bi hidrološke in hidravlične študije za poplavna območja ob državnih vodotokih sofinancirala država, ne da posamezna občina naroča posamezne študije, ki veliko stanejo.

Občine opozarjajo tudi ne težave pri rekonstrukcijah regionalnih cest. Namreč lokalna skupnost lahko s sodelovanjem nudi pomoč državnim pogodbenikom za hitrejšo ureditev pravno premoženjskih zadev pridobitve zemljišča, pri cenitvenih poslih, pri projektiranju in izvajanju del, pomoči nadzorniku in vodji projekta z lokalnimi težavami pri izvedbi. Predlagamo, da bi se angažiranost lokalne skupnosti v državnih projektih ovrednotilo z zmanjšanjem sofinancerskega deleža pri izgradnji hodnikov za pešce, javne razsvetljave in drugih stroškov, ki zapadejo pod občino.

PRAVILNIK O PREVERJANJU VARNOSTI CESTNE INFRASTRUKTURE IN USPOSABLJANJU PRESOJEVALCEV VARNOSTI CEST

Predlagamo, da presoje prometne varnosti naredi pristojen državni organ in se na državni cesti vsi varnostni ukrepi tudi financirajo iz državnih sredstev. (primer - pred leti je v občini potekala rekonstrukcija regionalne ceste, kjer pa na križišču regionalnih cest ni bilo predvidenega prehoda za pešce in tako ni bila ustrezna šolska pot. Občina je imela naknadno sama stroške z naročilom projekta in stroški izvedbe prehoda, ki je bil par tisoč EUR. V občini se je prav tako pred časom rekonstruirala regionalna cesta, vendar so ostala potencialno nevarna območja, kar mora sedaj občina dokazovati sama z občani in predlagati ukrepe za

umirjanja prometa ter jih tudi financirati (npr. prikazovalniki hitrosti ipd.). Lokalna skupnost pozna svoje okolje in ljudi, prav je, da država situacije na podlagi lokalnih pobud strokovno preveri in upravičene, pomembne za prometno varnost pešcev, tudi financira. Tudi na občinskih cestah izvaja in financira umiritvene ukrepe občina in ne občani.

Lepo pozdravljeni,

Robert SMRDELJ
Predsednik Združenja občin Slovenije